

Huỳnh Cẩm Anh

Một buổi Offline

Cuối cùng thì nàng và chàng đã quyết định offline sau một thời gian chat và cảm thấy "say mê nhau lắm rồi". Sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, nàng đã nghĩ sẵn trong đầu một lý do thật hợp lý để có thể về trước năm giờ. Chẳng là chàng hẹn nàng lúc sáu giờ rưỡi chiều tại một nhà hàng dưới tầng hầm, ngay trung tâm thành phố.

Từ tối hôm qua, nàng đã lục tung tủ áo để cuối cùng đắn đo giữa hai cái đầm. Một cái voan tím với những chấm bi buông xéo nàng đã may từ sinh nhật năm ngoái, hở lưng, mặc vào có thể nhìn thấy rõ là eo nàng rất đẹp. Cái kia màu đen, trông thật sexy. Nàng thích mặc cái màu đen hơn, vì nó đắt tiền hơn, Nàng là thể diện, khoác một chiếc áo đắt tiền, dù chỉ có mỗi mình biết, cũng đủ khiến nàng tự tin hơn. Thế nhưng cái đầm màu đen lại có vẻ đẹp đàn bà quá, không thích hợp trong buổi hẹn đầu tiên. Thôi được rồi, nàng tự nhủ, mình có đến mười mấy giờ đồng hồ để quyết định mà.

Nhiều tháng trước, khi hẹn hò nhau trên net, chàng đã nói với nàng: "Em nghĩ sao nếu mình đi ăn chiều ở một nhà hàng dưới tầng hầm, trong tiếng nhạc piano, trong ánh đèn cây ? Và khi người nhạc công kết thúc bản nhạc, anh sẽ xin phép họ để đàn tặng em Tình khúc thứ nhất". Nàng đã ngồi chờ đến mấy phút khi nhận được lời đề nghị quá ư dễ thương này. Một buổi tối dưới ánh nến, đó là niềm mơ ước sâu xa trong tiềm thức của nàng, từ khi còn

là một cô bé mười bốn, mười lăm, bắt đầu mộng mơ về những cuộc tình lãng mạn. Thế rồi khi nàng đến thành phố này, cuộc sống và những mối quan hệ công việc, những bữa ăn tối trong nhà hàng thật rôm rả với rất nhiều người thuộc những giới khác nhau đã cuốn phăng những suy nghĩ ấy ra khỏi đầu nàng. Cho đến khi nàng yêu một người đàn ông, những cuộc hẹn hò cũng không như mong đợi. Anh ấy không thuộc thế giới của nàng, công việc của những ngày rong ruổi trong các tour du lịch đã đủ khiến anh mệt mỏi lắm rồi. Những buổi hẹn hò vội vã, cách anh đến với nàng cũng vội vã khiến nàng dần rời xa những suy nghĩ viễn vông. Thế nên hôm nay, khi một người đàn ông ít nhiều khiến nàng thấy rất có cảm tình mang đến cho nàng một lời mời như mong ước, nàng thấy xúc động sâu xa.

Chàng đã gửi cho nàng "kịch bản" về cuộc offline rất lâu trước đó với những chi tiết hết sức hấp dẫn, đến mức nàng muốn gặp mặt chàng ngay lập tức. Quên kể với bạn rằng nàng là một cô gái hai mươi lăm tuổi, chưa chồng. Còn chàng, ba mươi tám tuổi, đã có vợ và đứa con trai sáu tuổi. Ấy là chàng nói thế với nàng, chứ nàng có biết gì đâu. Họ đã quen nhau từ tháng mười một năm ngoái, nhưng mãi đến gần nửa năm sau, khi dùng một cái nick khác để chat với chàng, nàng mới phát hiện chàng là một người đàn ông khá hấp dẫn. Khi ấy, nàng cũng định cho chàng biết nàng chính là người đã từng chat với chàng trước đây, nhưng chợt nhận ra rằng mình chẳng tạo ấn tượng sâu sắc gì trước đó, nên nàng đã quyết định giữ bí mật. Nàng bảo rằng nàng bán bia ôm, lên mạng chat tìm... mối. Tất nhiên chàng biết nàng nói dối, nhưng hình như... bia ôm có sức hấp dẫn với chàng, chàng bị cuốn hút vào chuyện ngay lập tức. Sự kiêu hãnh của một cô gái trẻ tự cho mình là trí thức khiến nàng thỉnh thoảng nói những câu mà nàng nghĩ là... rất thông minh. Chàng thú vị gửi message: "Bán bia ôm như em, thì anh cũng muốn đi uống bia chiều nay". Đó là một buổi chiều thứ bảy. Nàng còn nhớ rất rõ vì sáng thứ

hai đầu tuần, sau buổi họp toàn công ty, nàng nhảy ngay vào Yahoo! Messenger thì đã thấy tin nhắn của chàng để lại: "Tìm em nhưng không gặp, buồn quá". Quen nhau từ đó. Chàng khen nàng trẻ tuổi mà thông minh, sâu sắc hiếm thấy. (Cho đến sau này khi ngồi một mình ngẫm nghĩ lại, nàng thấy buồn cười cho chính mình. Nàng nghĩ, phụ nữ thật lạ, nhiều khi biết đấy là một lời khen đưa đẩy mà vẫn thích mê, đến mức nàng cũng tưởng là mình thông minh thật). Và người ấy đã khiến nàng vui thật dễ dàng chỉ bằng một câu "Anh thích em. Không cần biết em làm gì". Một câu nói ngọt nhạt, nhưng không sao, nàng thích là được, chàng thực sự cuốn hút nàng rồi. Mỗi khi vào mạng trước để chờ chàng, nàng luôn thấy xao xuyến lúc nick chàng nhấp nháy báo hiệu tin nhắn đến. Mãi về sau, rộ ràng ấy vẫn mới nguyên như những ngày đầu mới quen. Chưa bao giờ nàng ghét những ngày chủ nhật như lúc này, vì đó là ngày họ không online, chàng cần phải có thời gian cho việc riêng tư của chàng. Nàng không quan tâm ngày chủ nhật chàng làm gì, đúng ra là nàng không dám nghĩ đến ngày chủ nhật của chàng vì biết chắc đó là ngày chàng dành cho vợ con. Trừ ngày ấy ra, những ngày còn lại đều đáng yêu. Một hôm, nàng gửi qua bưu điện đến công ty chàng cuốn sách nổi đình nổi đám của một nhà văn nữ người Trung Quốc mà nàng vẫn thường nhắc mỗi khi hai người bàn đến chuyện "như cách yêu của chúng ta hôm nay" (theo cách nói của chàng). Chàng hỏi: "Em còn nhớ chi tiết nhỏ nào trong quyển này không?". Nàng trả lời: "Còn, đó là chi tiết Tuệ nằm trong bồn tắm, say rượu và lần lượt gọi điện cho những người đàn ông". Nàng kết luận thêm, đàn ông có ba loại: loại vồn vã, loại lạnh lùng, và loại không thích bị làm phiền. Anh thuộc... loại nào? "Anh nghĩ đàn ông có ba diễn biến tâm trạng, ban đầu vồn vã, sau lạnh lùng và cuối cùng không thích bị làm phiền". Tự nhiên nàng thấy buồn buồn, vì nàng nghĩ cuối cùng rồi anh cũng thế với nàng.

Nàng gọi tô mì gõ, ăn trong bóng tối nhập nhòa, vừa ăn vừa tha hồ nghĩ ngợi lung tung. Đã gần một tháng chàng không liên lạc với nàng. Những lần hẹn hò trên net thưa dần, thưa dần và cuối cùng ngưng hẳn. Buồn ? Hay xa vắng ? Có lẽ cả hai, nàng trầm nghĩ. Nàng thấy xót xa khi biết chàng vẫn lên net hàng ngày nhưng đã lơ đẹp nàng, mặc cho nàng gọi. Rồi nàng chợt nhớ đến bữa ăn tối cách đây một tháng. Đó là một nhà hàng kiểu Nga sang trọng, với những món ăn cũng sang trọng. Ấy thế mà hôm đó nàng vụng về đến không thể tha thứ được, lúng túng đến mức nàng đã cầm dao thay vì cầm nĩa. Tệ hơn nữa khi nàng chỉ vào đĩa thức ăn và hỏi: "Món gì vậy anh ?", mặc dù vốn dĩ nàng cũng chả lạ lắm gì món spaghetti. Chàng hỏi: "Có vẻ em không được tự nhiên ?". Thật lạ lùng, nàng có run tí nào đâu, mà những biểu hiện chẳng khác nào cô gái mới lớn. Có lẽ do nàng không tự tin về ngoại hình của mình, mặc dù hôm ấy nàng đã quyết định mặc chiếc áo màu đen. Buổi chiều hôm đó, trước khi tắt màn hình để về nhà thay quần áo, nàng đã dặn dò chàng: "Nếu em không được xinh đẹp như anh nghĩ, thì cũng đừng tỏ ngay thái độ nhé. Em rất dễ tổn thương". Thực sự nàng chưa bao giờ tự tin về dung nhan của mình, điều đó khiến nàng đắn đo rất lâu trước khi quyết định gặp chàng. Trong trí tưởng tượng của chàng, nàng là một hoa hồng tươi trẻ nên nàng không muốn chàng thất vọng. Nàng nghĩ đến điều đó không hoàn toàn vì chàng, mà còn vì nàng nữa. Trong thế giới ảo, hình ảnh nàng đẹp lung linh là thế. Nàng khao khát được là một cô gái xinh đẹp trong trí tưởng tượng của người đàn ông. Gần một năm rồi, từ khi chia tay anh, nàng chưa hẹn hò lại với một người đàn ông nào cả, nàng cũng nói thật cho chàng biết rằng nàng cũng háo hức với cuộc hẹn này. Với sự kỹ tính có được sau tám năm kinh nghiệm làm kế toán trưởng ở công ty sản xuất có vốn đầu tư từ Nhật Bản, chàng cứ phân tích những khả năng xảy ra sau khi họ gặp nhau. Chàng đưa ra hai khả năng, một là lỡ thất vọng về nhau thì hình ảnh đẹp sẽ

sụp đổ, thật bẽ bàng: "Còn khả năng thứ hai ?", nàng hỏi hộp. "Khả năng thứ hai là ngược lại, nếu cả hai đều... hoàn toàn hài lòng về nhau thì lại càng không ổn. Anh là đàn ông đã có vợ, nếu em là một phụ nữ... Nói sao nè ? Nếu em là một phụ nữ trưởng thành theo đúng nghĩa một người đàn bà thì anh không ngại lắm". Nàng buồn bã khi nghĩ đến khả năng thứ nhất nhiều hơn, và gõ bàn phím: "Thế thì mình đừng gặp nhau anh ạ, em không muốn chấm dứt những cuộc hẹn hò online này đâu". "Nhưng bảo đảm với em là mình sẽ không thể như thế này mãi đâu, vì anh muốn gặp em lắm rồi".

Nàng về đến nhà lúc hơn 12 giờ khuya, ném cái ví tay màu đỏ xuống giường, mắt long lanh nàng bảo với em gái: "Buổi offline... thành công rực rỡ đấy !". Em gái nhìn nàng ái ngại: "Chị nên tìm cho mình một người đàn ông để yêu, để cưới. Hai mươi tuổi rồi, hẹn hò với một người đã có vợ thì không nên đâu, chị à". Nàng cười nhẹ bước vào nhà tắm, ngấm mình trong gương rồi tự hỏi liệu anh ấy sẽ trả lời với vợ như thế nào về việc về nhà muộn tối nay. Trước đó rất lâu, nàng đã ra về "hiểu chuyện" để hỏi chàng rằng: "Anh sẽ nói với gia đình thế nào để có thể gặp em vào tối hôm đó ? Em hỏi thế là vì em đi chơi thường rất muộn đấy". Chàng nói thản nhiên, cứ như đã quen nói dối: "Anh sẽ nói rằng hôm nay anh dự tiệc chiêu đãi của công ty. Nhưng thông thường những trường hợp này anh đi thẳng từ nơi làm việc". Và buổi tối lãng mạn đó đã diễn ra, duy nhất một lần, không hơn.

Chàng đã giữ đúng lời hứa, không làm cho nàng hụt hẫng chút nào. Nhưng chính cách xử sự tuyệt vời của chàng lúc ấy đã buộc nàng không thể thản nhiên trước sự lạnh nhạt của chàng kể từ sau buổi offline ấy.

Nàng buồn. Đó là chuyện tất nhiên, nhất là giờ đây mỗi tối đi làm về, nàng đều phải đi ngang nhà hàng sang trọng ấy. Thật khó để nàng gọi được cảm xúc của mình mỗi khi chạy xe ngang đấy. Xa vắng ? Hay luyến tiếc ? Hay ao ước có lần sau ? Nàng cũng không biết nữa. Một cách cố ý, nàng luôn liếc

mắt nhìn vào, có khi nàng thấy người phục vụ trong đồng phục màu cam từng trân trọng mang đến cho nàng ly nước đang bước lên bậc cuối cùng của cầu thang để đi từ tầng hầm lên tầng trệt. Cũng có hôm nàng chạy chậm hơn để nhìn vào sảnh lớn, nơi chàng đã ngồi chờ lúc nàng xin phép đi sửa lại mái tóc trước khi họ rời nhà hàng để đi nghe nhạc. Những lúc ấy, nhìn xuống dáng vẻ phờ phạc của mình sau một ngày làm việc, nàng thấy thương mình kinh khủng. Nếu tình cờ gặp chàng trong hoàn cảnh này thì sao nhỉ ? Xấu hổ chết mất, nàng thầm nghĩ. Đôi lúc nàng nghĩ giá như không có buổi gặp mặt hôm ấy thì tốt biết chừng nào, nàng sẽ gọi chàng là "Người tình không chân dung". Người tình không chân dung ấy sẽ chia sẻ với nàng tất cả những buồn vui hàng ngày, ngay bên bàn làm việc. Từ những chuyện con con nhất là "hôm nay em mặc đồ mới đi làm" đến việc nàng uất ức vì bà đồng nghiệp lớn tuổi sỉ vả nàng. Có lần nàng đã kể với chàng về những gì bà ta nói với nàng, chàng đã kết luận "ấy là người mà người ta gọi là... phôi bò" khiến nàng hết sức khoái trá. (Nhưng hôm nay thì nàng thấy mình ngốc ơ là ngốc, chính những điều kẻ lẽ của nàng đã khiến chàng có nhận xét ấy, câu nói đó là dành cho nàng, chứ không phải cho người đàn bà mà nàng nhắc tới). Hôm nay cũng như mọi ngày, nàng vẫn đi ngang nơi hai người ăn tối. Không hiểu sao nàng không quên được cảm giác lạ lẫm của buổi tối ấy, khi chàng tiến đến phía người nhạc công lúc bản nhạc sắp kết thúc. Chàng ngồi xuống với dáng vẻ thành thực, khép bàn tay lại, hướng về phía nàng trìu mến: "Tôi muốn dành tặng cho người con gái đi cùng tôi đêm nay một bản nhạc". Nàng đỏ mặt vì hạnh phúc, và trước khi cúi mặt xuống để che giấu sự bối rối, nàng cũng kịp nhận ra ánh mắt của người nữ nhạc công dành cho nàng, không biết là chia sẻ niềm vui hay ghen tỵ. Hôm nay là tối thứ sáu, nàng sức nhớ cái buổi offline cùng chàng cũng là thứ sáu. "Giờ này chàng đang làm gì nhỉ?". Rất nhanh, nàng quyết định về nhà thay đồ và vào đó ăn

tối một mình. Chiếc đầm đỏ này nàng may sau khi offline cùng chàng mấy hôm, khi đó nàng vẫn còn tự tin nghĩ rằng hai người sẽ tiếp tục gặp nhau, và nàng cần có một chiếc áo mới. Nàng đã dặn người thợ may cắt chiếc áo sao cho thật khéo, gắn trên gổ để tạo cảm giác nhí nhảnh, dễ thương. Lúc lấy ni để cắt áo, nàng rộn ràng niềm vui khi mừng tượng một buổi tối dễ thương sắp diễn ra. Dù trí tưởng tượng có phong phú đến mấy, nàng cũng không hình dung được tối hôm nay, nàng lại mặc chiếc áo ấy và đi một mình.

Nhà hàng tối thứ sáu rất nhiều khách, ánh sáng dưới tầng hầm thật đẹp khiến mọi hình ảnh lung linh, sang trọng, tách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.

Nàng bước xuống đúng vào lúc người nhạc công đang chơi bản nhạc Triệu đóa hồng khiến nàng nhớ chàng hơn nữa. Chàng từng bảo với nàng rằng, anh chọn nhà hàng này để gặp em vì anh nhớ trên mỗi bàn đều cắm một đóa hồng, người nhạc công lại thường chơi bản Triệu đóa hồng, rất thích hợp với em, vì nick của em là "Hoa hồng mua chịu". Vẫn những ánh nến lung linh, vẫn những người phục vụ trong đồng phục vàng cam, vẫn những bản nhạc êm dịu, có khác chăng là hôm nay nàng bước xuống một mình, không có ánh mắt nào chờ đợi. Chiếc bàn cạnh hồ cá hôm trước chàng và nàng ngồi đã có một cặp thật đẹp đôi, đành chọn chiếc bàn khuất ở góc vậy. Nàng gọi đúng thực đơn mà hai người đã từng dùng: súp, salad Nga, spaghetti sốt bò và bia. Nàng sẽ ăn cho hết từng món, hình dung lại bữa tối hôm ấy với chàng. Vừa ăn, nàng vừa xâu chuỗi lại những gì đã xảy ra. Nàng cố tìm ra những nguyên nhân hợp lý để biện hộ cho chàng, để khỏi phải bẽ bàng cho mình. Bạn nàng vẫn thường căn nhắc "Mày thật ngu ngốc, tại sao cứ tìm cách nghĩ tốt cho họ trong khi thực sự họ không có những đức tính ấy?". Bây giờ nàng đang cố nhớ mình đã gặp chàng lần đầu trên mạng Internet thế nào, chàng làm quen với nàng thế nào. Suốt hai tháng liền, chàng không bỏ

qua cơ hội nào để được chat với nàng. Buổi sáng nếu nàng bận quá không online được, thế nào cũng nhận được message offline: "Anh bận lắm nhưng vẫn vào tìm em. Thôi thì một tin nhắn để lại cũng là nhớ đến hoa hồng của anh". Và sau bữa ăn trưa, thế nào chàng cũng vội vã trở về văn phòng để chờ nàng tranh thủ online trong giờ nghỉ trưa ít ỏi, và cả buổi chiều sau giờ làm việc. Như một thỏa thuận ngầm, không ai nói ra nhưng đều tranh thủ vào net để tìm nhau, có khi chỉ nói được năm mười phút rồi ra về với niềm vui khó tả, rồi lại trông chờ đến ngày mai. Điều gì đã thành quen thuộc, khi mất đi rồi, cảm thấy trống vắng đến khó tả. Chàng đã dành nửa tiếng đồng hồ để giải thích lý do vì sao hai người không gặp nhau thường xuyên nữa, chàng dựa trên "khả năng thứ hai", nhưng nàng nghĩ "khả năng thứ nhất" nhiều hơn. Chàng đưa ra lập luận khá chặt chẽ, nàng cũng cố gắng tin lời chàng, tìm cách bao biện cho chàng như nàng vẫn thường thế song vẫn không tránh được những bùi ngùi...

Bản nhạc Dạ khúc cho tình nhân vang lên dứt nàng ra khỏi những suy nghĩ miên man, từng giọt piano tha thiết khiến tim nàng se thắt. Khi biết nàng thích bản nhạc này, chàng bảo sẽ gửi tặng nàng một CD nhưng bây giờ nàng hiểu đó đơn thuần chỉ là một lời hứa. Lắc đầu để rũ bỏ những suy nghĩ ấy, nàng đưa mắt nhìn lên phía có tiếng nhạc vang lên, trong giây lát tim nàng như ngừng đập. Nàng gần như không tin vào mắt mình nữa, người đang chơi bản nhạc ấy không hề xa lạ, chính là chàng ! Sợ mình nhầm, nàng cố gắng nhìn kỹ một lần nữa. Đúng là chàng rồi, đáng chàng ngồi trước dương cầm thật đẹp. Nàng vừa vui vừa tủi, chắc chàng không thể ngờ rằng nàng đang ngồi đây và lắng nghe từng giọt piano thánh thót. "Mình sẽ tặng anh nụ hồng ngay khi bản nhạc kết thúc", nàng thầm nghĩ, chắc chàng sẽ rất bất ngờ. Nhưng sự háo hức của nàng không quá ba phút vì nàng sức nghĩ ra, chắc chàng không vào đây một mình. Tim nàng như có ai bóp nghẹt, nàng hy

vọng đây là một buổi tiếp khách của công ty như chàng vẫn thường nói chứ không phải là một cuộc hẹn hò. Nàng rút vội đồa hồng nhung cắm trên bàn ngay khi bản nhạc vừa kết thúc. Dù chàng đi với ai, nàng cũng tặng đồa hoa này. Nàng muốn nhìn thấy vẻ bất ngờ trên gương mặt chàng. Chắc chắn chàng sẽ mỉm cười, một nụ cười thật quyến rũ với cái đồng tiền bên má phải mà nàng đã tình cờ bắt gặp để rồi ngẩn ngơ đến mấy phút liền. Không kịp rồi, nàng chợt khựng lại. Chàng đang tiến về bàn của mình, ở đó một cô gái trẻ trung đang ngồi chờ với ánh mắt long lanh, hết ánh mắt nàng vài tháng trước. Nàng sững sờ, cố ngăn cho tiếng gọi tên chàng đừng bật ra. Thật bối rối, nàng không biết mình nên xử sự thế nào, tiếp tục tiến đến hay quay về bàn ? Những ánh mắt dò xét trong một không gian thanh lịch, sang trọng khiến nàng chết trân tại chỗ.

Bây giờ thì nàng nâng ly bia lên, lặng lẽ uống và lặng lẽ quan sát chàng. Nàng không nhớ mình đã trở về chỗ bằng cách nào, chỉ nhớ rằng phải khó khăn lắm nàng mới tạo được một vẻ mặt thản nhiên. Chàng vẫn không hay biết đang bị quan sát bởi hoa hồng mua chịu. Chàng, cũng vẫn vẻ thanh lịch như nàng đã từng thấy đang săn sóc cô gái ấy rất mực, cũng vẫn cười, vẫn lịch sự đặt ngay ly nước vừa định uống xuống bàn để lắng nghe mỗi khi cô nàng kia thở thê cất tiếng. Nàng đã kịp hiểu tất cả, tự dưng cảm thấy tức tối. Chàng đã từng mê thích mình đến vậy, từng bỏ hàng ngày hàng giờ để nói chuyện với mình, từng khẩn khoản xin được gặp mình ngoài đời thực thế mà đã quên mình một cách nhanh chóng. Bỗng dưng nàng căm ghét cô gái kia hết sức. Ất hẳn cô ta cũng có cách trò chuyện thông minh, sắc sảo mới khiến chàng lắng nghe một cách say sưa. Rõ ràng trước đó nàng đã cuốn hút chàng bởi sự tinh tế và nhạy bén. Cô ta đã khiến chàng quên nàng một cách dễ dàng, thử hỏi làm sao nàng không căm tức cho được. Nàng muốn đứng lên tiến về phía chiếc bàn ấy để nói cho cô ta biết rằng cô ta đã ngồi nhầm chỗ,

chiếc ghế ấy phải là của nàng, trước khi cô ta gặp chàng, nàng mới chính là người khiến chàng say mê. Nhưng rồi nàng nhớ lại những ngày đầu chàng đã vồn vã, nồng nhiệt một cách không bình thường. Và nếu chàng đã thể hiện điều đó với nàng, ắt cũng sẽ làm với những người sau và trước nàng một cách dễ dàng. Nàng hiểu ra không ai thế chỗ của nàng cả, mà chính nàng, nàng phải đứng lên rời khỏi chiếc ghế không dành cho mình. Ôi, giá như đừng offline thì chàng sẽ vẫn là "Người tình không chân dung", vẫn đẹp lòng lòng trong suy nghĩ của nàng chứ không phải người đàn ông đang giả lá nói cười kia, càng nhìn càng thấy méo mó một cách thảm hại.

Nàng đứng lên, đi qua bàn của chàng, gật đầu chào hững hờ, vẫn kịp nghe câu nói của chàng "Ngày đầu anh gặp em là lúc anh vừa tạo nick Yahoo và chat thử". Câu nói này, chàng đã từng nói với nàng. Phút chốc nàng hiểu ra net là một thế giới ảo không đáy mà nếu không khéo, những người hay mơ mộng như nàng rất dễ bị rơi vào và thật khó để tìm lối ra. Thời gian qua, phải chăng nàng đã tốn quá nhiều thời gian để đeo đuổi một điều không thực ? Ra khỏi tầng hầm và bước ra ngoài trời, gió mát khiến nàng thấy nhẹ nhõm. Ngóatic một chiếc taxi, nàng không buồn ngoảnh lại không gian sang trọng mà trước đây mỗi ngày đi ngang nàng đều cố gắng nhìn vào. Ở đó, có người đang tiếp tục cuộc chơi. "Nhưng đó là cuộc chơi quá sức với ta, và rất may ta đã rời bỏ một cách thanh thản".

Huỳnh Cẩm Anh

Nguồn: thanhkien.com.vn

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 24 tháng 10 năm 2004